

خسرو دهقان: کامران شیردل فیلمسازی به دنبال حقیقت بود

شناسه خبر: ۱۳۴۶۹۶ پنجشنبه ۹ آذر ۱۴۰۲ - ۲۱:۲۰

نمایش نسخه مرمت شده دو فیلم «اون شب که بارون اومد» و «تهران پایتخت ایران است» ساخته کامران شیردل با حضور خسرو دهقان عصر روز گذشته چهارشنبه هشتم آذرماه در سالن فردوس موزه سینما برگزار شد

به گزارش گروه فرهنگی موج خبر، خسرو دهقان نویسنده و منتقد سینما در ابتدای صحبت‌های خود با بیان اینکه «من طرفدار آن گروهی نیستم که می‌گویند به خود اثر باید توجه داشت و نه سازنده آن» گفت: یک اثر حاصل اندیشه و تفکر است به همین دلیل باید ابتدا درباره خود سازنده، زندگی و سپس به تحویلات و فیلم‌ها گفته شود.

وی در ادامه درباره کامران شیردل بیان داشت: شیردل مثل کوه یخ است بنابر این شناخت از او آنچه که عیان است کم

است و وقتی از او نام می‌بریم شاید یکی دو فیلم را به یاد می‌آوریم این در حالی که او بیش از صد فیلم دارد که حدود 20 اثر آن مستند و بقیه آثار و فیلم‌های او صنعتی است اما همگی بسیار ارزشمند هستند. او اکنون 84 ساله است و پدر و مادر تحصیل کرده‌ای داشته و یکی از دلایل ورود او به حوزه صنعت این بوده که پدرش کارخانه قند داشته و او با پدر به این مکان رفت و آمد داشت. پدرش دوست داشت او مهندس شود اما او وارد سینما شد.

این منتقد سینما ادامه داد: شیردل از هنرمندان بی‌حاشیه است و یکی از استثنای‌ترین فیلمسازانی است که محصول عشق و غریزه نیست بلکه محصول درس و دانشگاه است. قبل از ورود به دانشگاه دستی بر نقد هم داشته و وقتی 18 ساله بود پدرش او را برای تحصیل معماری به ایتالیا فرستاد اما مهندسی را کنار می‌گذارد و به دنبال سینما می‌رود و در مدرسه سینمایی رم تحصیل می‌کند و برای فارغ التحصیلی مستند «آینه‌ها» را می‌سازد.

دهقان با اشاره به تأثیرات تحصیل در ایتالیا بر روی این هنرمند گفت: در روزگاری که او به تحصیل می‌کرد جنگ جهانی دوم تمام شده بود اما اثراش باقی مانده بود. او با بزرگانی مانند فلینی و خیلی‌های دیگر هم‌نشین بود و نئورئالیسم را آموخت. در آن زمان فقر، بیکاری، بیچارگی زیاد بود به همین دلیل در آن دوران موضوع فیلم‌ها بیشتر مردم عادی بود و از طرف دیگر چون ذهن فیلمسازان ایتالیایی دنبال حقیقت بود، رئالیسم مورد توجه قرار گرفت و مکتب جدیدی به نام نئورئالیسم شکل گرفت که می‌خواست بگوید ما بیشتر به واقعیت توجه می‌کنیم و به مردم فرودست می‌پردازیم. کامران شیردل در این فضا به سمت مردم می‌رود از سمت دیگر تجهیزات هم از حالت ثابت به دوربین‌های روی دست تبدیل می‌شود. البته باید در نظر داشته باشیم که اگر کامران شیردل به کشور دیگری می‌رفت قطعاً فضای فیلم‌هایش متفاوت می‌شد.

دهقان به تنوع فیلم‌های کامران شیردل اشاره کرد و توضیح داد: او یک فیلم داستانی به نام «صبح روز چهارم» با سرمایه خودش ساخت که فروش زیادی نداشت و بعد از آن وارد مستند می‌شود و بعد هم از او دعوت می‌شود و وارد کارخانه پیکان می‌شود که مسیر زندگی او تغییر می‌کند.

وی ادامه داد: در نئورئالیسم استادانش می‌گفتند برای این مکتب نباید به سراغ مستند بروید و باید فیلم داستانی بسازید اما کامران شیردل به این راه کشیده شد و از او خواسته شد تا مستند بسازد. باید به این موضوع توجه کرد که پشت نئورئالیسم حقیقت‌یابی است. علت اینکه در «اون شب که بارون اومد» به جای آن، اون در نظر گرفته شده این است که شیردل قصد داشته به مخاطب عام نزدیک شود. «ورایسم» یک مکتب در ایتالیا است و در آن باز هم تأکید بر این است که حقیقت ناب در این مکتب است و ریشه حقیقت‌یابی نئورئالیسم است. باید به این نکته اشاره کرد که دوران رسمی نئورئالیسم تمام می‌شود اما جسته و گریخته راهش در دیگر کشورها ادامه پیدا می‌کند.

دهقان درباره نوع فیلمسازی و مستندسازی های این هنرمند نیز گفت: شیردل در فیلم هایش تاکیدها و تکرارهای بسیاری دارد و این تکرار بخشی از ساختمان اصلی فیلم های او است تا آنجا که حتی به یک موضوع کوچک بسیار تاکید می کند.

وی افزود: او در فیلم پیکان کار عجیبی انجام داده است و در این اثر صدایی جز چرخنده های پیکان شنیده نمی شود و مانند موسیقی فیلم می شود و مودبانه نه تعریف می کند از کسی و نه کسی را تخریب می کند و در واقع او نمی توانست با آن سیستم درگیر شود و بسیار زیر کانه با شرایط برخورد می کرده است.

در نمایش مستندهای کامران شیردل در موزه سینما که توسط فیلمخانه ملی ایران اصلاح و مرمت شده است ژرژ پطروسی، لیلی گلستان، حسن آقا کریمی و اعضا باشگاه مخاطبان موزه سینما حضور داشتند.

انتهای پیام/

انتهای پیام/